

Vážená pani županka,

tento otvorený list vznikol ako reakcia na bezmocnosť s akou sa stretávame každý deň pri práci ,a tiež ako reakcia na článok uverejnený v Plus jeden deň dňa 5.2.2018. Je to stanovisko nás obyčajných opatrovateliek a opatrovateľov, ktorých prácu titulkom spomínaného bulvárneho článku– *Šokovaná rodina: V sociálnom zariadení spravili z ich otca živú mŕtvolu?*, absolútne dehonestoval.

Pocitujeme krivdu z urážok, ktoré v článku na našu adresu odzneli bez toho, aby bol priestor poskytnutý i pre náš názor. Tak ako každá minca má dve strany, i príbeh pána Jozefa nemožno rozprávať len z pohľadu jednej osoby.

Dcéra pána Jozefa nás vo všetkých jej vyjadreniach v spomínanom článku označuje za neprofesionálnych a neodborníkov. Spochybňuje náš profesionálny prístup a obviňuje nás zo zanedbania našich pracovných povinností. My ako opatrovatelia sa ohradzujeme proti tomuto hrubému osočovaniu!

Zdôrazňujeme, že tento list vznikol ako reakcia na bezmocnosť, s akou sa dennodenne stretávame pri našej práci v kontakte s nespokojnými rodinnými príslušníkmi.

Pán redaktor, ktorý je autorom článku, nemá ani tušenie, s akými patovými situáciami sme nútení dennodenne pri vykonávaní našej práce bojovať. Preto pánovi redaktorovi, ktorý z nás spravil obvinené aj odsúdené zároveň, odkazujeme: Príďte si na pár dní odžiť problémy, ktoré musíme v Centre sociálnych služieb každý deň riešiť. Príďte sa pozrieť na naše oddelenia, konečne sa zvitajte s reálnymi chorými pacientami a odrobte si v našom zariadení aj zopár hodín. Namiesto prázdnych rečí odtrhnutých od reality, tak budete mať možnosť spoznať skutočnú situáciu u poskytovateľov sociálnych služieb.

V spomínanom článku dcéra pána Jozefa uviedla radu lživých a nepravdivých tvrdení, ktoré nie sú ničím podložené. Tieto tvrdenia našu prácu očierňujú a taktiež sa nás dotýkajú ako obyčajných ľudí. Práca opatrovateľa totiž nie je len prácou ale najmä poslaním. A toho sa pri vykonávaní našich pracovných povinností držíme.

Klientov vnímame a pristupujeme k nim rovnako citlivo bez ohľadu na diagnózu či rodinné zázemie. Preto nás veľmi zarmucuje, že vo zverejnenom článku nás len na základe osočovania dcéry pána Jozefa bulvár vykresľuje ako bezcitné a bezcharakterné monštrá.

Ak máte záujem pani županka, môžete sa pokojne spýtať na názor klientov, ktorí sú u nás v zariadení spokojní. A takisto aj ich rodín. Je ich mnoho. Sú tu umiestnení mnoho rokov, preto Vám dokážu povedať o našej starostlivosti oveľa viac. Stoja za nami i za našou odvedenou prácou.

Čo sa týka príbehu pána Jozefa, jeho dcéra Mária zverejnila doposiaľ len svoju verziu o milujúcej dcére, ktorá ťažko môže doopatrovať otca. Nuž prečítali sme si dosť na to, aby sme sa vedeli vyjadriť. Predovšetkým sme prijali chorého človeka s Alzheimerovou demenciou. Jeho milujúca dcéra pani Mária nás–personál, ešte pred prijatím stihla informovať, aká je pre ňu otec záťaž, ako ho zdedila, lebo od rozvodu jej rodičov nejavil o ňu žiadny záujem. Až do momentu, kedy ochorel a vyžadoval jej starostlivosť.

V článku sa uvádza, že sa rozhodla príbeh zverejniť. No zverejnila len jeho verziu. Koniec koncov, tým sa nám i vyhrážala. My sme sa o pána Jozefa starali podľa svojho najlepšieho svedomia a vedomia. Každý z opatrovateľov či opatrovateliek na konkrétnom oddelení, kde bol umiestnený. To, že nás obviňuje zo zanedbania našich pracovných povinností, sú veľmi silné slová na to, že pán

Jozef s nami v ničom nespôlpracoval, bol neustále agresívny a opateru pri ňom museli opatrovatelia zvládať s vypätím všetkých psychických aj fyzických síl!

Pani Mária tak chodila otca aj personál len kontrolovať. Večne bola nespokojná. A vyhovieť jej nárokom nebolo možné, pretože vždy si našla niečo, čo nám ako personálu chcela vytknúť. S pánom Jozefom nebola ľahká spolupráca. Voľne sa pohyboval po zariadení, jeho dcéra ho sama neraz hľadala. Tvrdenie, že nedokázal ísť sám na toaletu však len potvrdzuje fakt, že v rámci jeho diagnózy mal ako svetlé tak i tmavé chvíle. Pokiaľ to bolo možné a pán Jozef nebol agresívny, vždy šiel na WC v sprievode opatrovateľa.

Pani Mária nás ďalej obviňuje, že sme jej otcovi dávali plienky. Avšak i v nemocnici, kde bol predtým hospitalizovaný mu rovnako dávali plienky. Samotné nosenie plienky nemožno považovať za nadmernú záťaž u inkontinentného človeka s ťažkou demenciou. To, že pán Jozef plienky niekoľkokrát denne zo seba strhol a odhodil ich hocikam, to už pani Mária v článku nespomína. Upratovačky po ňom nachádzali vyhodенú plienku na rôznych miestach.

Jozefova dcéra rovnako nespomína ani to, že postel' jej otca a aj jej otec boli prezliekaní aj trikrát za deň. Tvrdenie pani Márie, že sme jej otca prebaľovali iba zriedka, je nepravdivé a účelové.

U nás v CSS denne robíme klientom tri toalety i viac podľa potreby. Jej lož preto skutočne dehonestuje našu prácu aj úsilie.

Rovnako nepravdivé je i tvrdenie, že sme pána Jozefa sprchovali len zriedka. V našom zariadení sa sprchuje každý klient pravidelne podľa harmonogramu a častokrát aj navyše podľa potreby. Naši klienti voňajú a nesmrdia. V prípade ak sa ktokoľvek pošpiní tak, že nie je možné ho očistiť bežným postupom, automaticky volíme sprchu ako najefektívnejší spôsob očisty. Pani Mária veľmi dobre vie, že jej otca vždy sprchovali aj dvaja opatrovatelia, lebo jeho agresivita bola značnou prekážkou. Jeden opatrovateľ nebol dostačujúci na zvládnutie agresivity i hygieny zároveň. Pani Mária taktiež vie, že do postele ho večer ukladali minimálne štyria opatrovatelia, rovnako z dôvodu agresivity.

V článku sa ďalej uvádza, že za pánom Jozefom chodili príbuzní, čo na stolíku pri jeho posteli našli nedotknuté jedlo takmer z celého dňa. Dcéra tvrdí, že ho nakŕmila. To, že ho dcéra nakŕmila síce je pravda, ale spravila tak až keď ju opatrovateľka o to požiadala, pretože vďaka demencii častokrát jedlo odmietal. V daný deň im službukonajúca opatrovateľka vysvetlila, že pán Jozef mal jeden z horších dní, kedy odmietal jesť, piť, spolupracovať i komunikovať.

Nerozumieme, prečo sa pani Mária nepokúsila personálu pomôcť presvedčiť otca užiť lieky a namiesto toho využila príležitosť, aby spravila fotografiu vyplúteného lieku a využila ju k tvrdeniu, že mu neboli podávané naordinované lieky, ale namiesto toho bol utlmovaný. Ako opatrovateľky nemáme k dispozícii ľubovoľné lieky na utlmenie a striktne podávame len lieky naordinované lekárom.

Dcéra pána Jozefa do CSS chodila dennodenne. Avšak nie pomôcť otcovi i personálu, ale rozkazovať a urážať službukonajúci personál. Keď jej bolo oznámené, že jej otec sa pohybuje po izbách iných klientov, konzumuje ich potraviny, líha si do ich postelí, arogantne nás vysmiala. A popritom sa to týkalo chodiacich obyvateľov CSS. To znamená seniorov so zdravou mysl'ou aj úsudkom. Pani Mária dokonca vysmiala jednu staršiu obyvateľku, ktorá dosvedčila, že pán Jozef bol aj u nej, inzultovala ju, že je senilná a vymýšľa si. Vraj jej otec nikde a ku nikomu nechodí. Pani Mária počas pobytu jej otca v CSS odmietala prijímať informácie od personálu a nebola s ňou možná racionálna pokojná komunikácia. A to sme s ňou zažili všetci. Každá jej návšteva otca skončila len slovným útokom a vyhrážkami na službukonajúci personál.

To, že pán Jozef neustále fyzicky napádal personál pri podávaní jedla, pri podávaní liekov či hydratácii, aj o tom bola jeho dcéra informovaná. Ale i napriek tomu už v tom čase jeho dcéra tvrdohlavo odmietala akúkoľvek informáciu o otcovej agresivite a nespolupráci.

My vieme, že reagoval tak, ako reagoval, len kvôli jeho diagnóze, lenže pani Mária stále obviňovala len nás. Zastráňovala nás slovami, že o každom všetko vie, odchyťovala si personál po jednom a priam sa vyhrážala, ako nás znemožní a podobne. Pani županka, je to podľa vás v poriadku? Keď rodinní príslušníci zastrašujú opatrovateľov rovno na pracovisku?

Skresľovanie faktov ako a za akých okolností pani Mária zavolała záchranku, je nehorázna lož. Dcéra pána Jozefa prišla do zariadenia, ihneď zavolała záchranku a diktovala dispečerovi len to, čo vnímala ona sama. Nespýtala sa službukonajúceho opatrovateľa ani slúžiacej zdravotnej sestry, ako bolo cez deň s jej otcom. A popritom aj v ten deň bol pán Jozef riadne osprchovaný, oblečený, kŕmený, hydratovaný a sledovaný. S dispečerom hovorila aj opatrovateľka, pretože to, čo mu diktovala dcéra pána Jozefa, si chcel overiť aj u personálu. Tvrdenie v článku, že slúžiaca zdravotná setra jej vynadala, že zveličuje, sa nezakladá na pravde. Znovu sa jedná len o osočovanie a dehonestáciu našej práce aj práce službukonajúcej sestry.

Striktne odmietame obvinenia ,že pán Jozef bol nadopovaný liekmi. Chlapa, ktorý všetko, čo mu dáte do úst, vyplúje rovno do tváre, totiž nemožno predávkovať. Na jednej z fotografií v článku je vyplúťá tabletká. To pán Jozef bežne robil a jeho dcéru sme na to upozornili.

Vážená pani županka, my problém, ktorý vznikol nebagatelizujeme, ale po špinavej štvavej kampani zo strany dcéry pána Jozefa nemienime byť ticho. Nemienime sa nechať očierňovať bez faktov, urážať v práci rodinami klientov, či nebudaj zastrašovať. V našom štáte však nikdy nebola prijatá legislatíva na ochranu opatrovateľov pri výkone práce. Keď sa ocitnete v nemocnici automaticky vám, aj polomŕtvemu, dajú podpísať informovaný súhlas. Žiaľ na zamestnancov v CSS/DSS doposiaľ nikto v tomto smere ochrany nemyslel. Ak rodina zaútočí, nemáme sa ako brániť.

Doba je žiaľ taká, aká je a mnohí z rodinných príslušníkov vidia len to svoju stranu príbehu. Viete, keby nebolo toľko pozitív na tejto ťažkej práci, asi by sme ju už nerobili. Lenže máme mnoho klientov, ktorí sú vďační. Uvedomujú si ako obetavo sa staráme a neraz sa nám ospravedľujú aj za konanie ich detí. Mnohí poďakujú, no nájdú sa aj takí, ktorých potreby nevieme uspokojiť. To sú tí, ktorí sa nezmierili s odchodom do zariadenia. Berú síce našu opateru ako samozrejmosť, no nie sú vysporiadaní s tým, že sú v starobinci. Vtedy môžeme akokoľvek dobre a kvalitne poskytnúť zaopatrenie tejto skupine, avšak vyhovieť im nie je možné.

Táto téma je tak široká, že do pár viet nedokážeme včleniť dennodennú realitu a najmä problematiku našej práce. S istotou však vieme, že nie je naším cieľom a ani nikdy nebolo, robiť z ľudí živé mŕtvoľy, tak ako nás osočili. Toto sú veľmi hanlivé obvinenia, ktorých cieľom je zdiskreditovať naše zariadenie CSS Ladoveň.

Kým sa predávali výtlačky bulvárneho časopisu, my sme sa starali o chorých ľudí. Kým spoza novinárskeho stola kydali na našu prácu, my sme poctivo pracovali.

Preto sa pýtame, dokedy ideme pracovať pod tlakom médií? Ako predídeme zasiahnutiu rodín, ktoré tu majú umiestnených rodinných príslušníkov? Tak nám teda porad'te, ako máme efektívne vykonávať našu prácu za takýchto okolností?

Aj napriek tomu, že tento list môže vyznievať ako bohapusté obhajovanie sa, podobným obvineniam čelia takmer všetky zariadenia, či poskytovatelia sociálnych služieb na Slovensku.

Milujeme svoju prácu, vybrali sme si povolanie opatrovateľa v presvedčení, že budeme vytvárať hodnoty ešte aj pre seniorov, ale za týchto okolností to nie je možné.

Chceli sme opatrovať slabých, pomáhať im zvládať ťažkosti staroby. Bulváru odkazujeme:

Nechajte nás opatrovať, dovoľte nám zabezpečovať potreby najstarších, ale dôstojne a v podmienkach, ktoré si zaslúžime my, ale aj naši klienti.

S úctou opatrovateľky a opatrovatelia CSS Ľadoveň a ostatný personál.

Podotýkame, že tento list nie je určený len Vám. Rovnako chceme aby sa o týchto problémoch začalo hovoriť aj v širokej verejnosti, preto posielame tento list aj médiám a uverejníme ho prostredníctvom internetu a sociálnych sietí. Veríme že bude impulzom k prehodnoteniu súčasnej situácie a pozície opatrovateľov.

Mária Gočalová

Janka Kubizňová